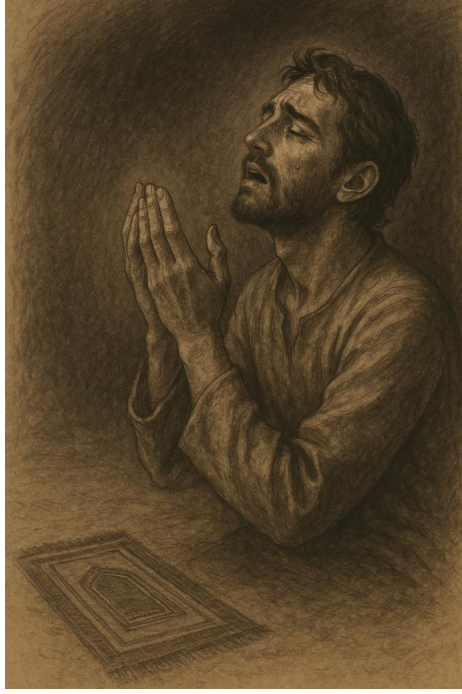

Unutulmuş Bir Secdenin Eşğinde

– HüseyinBERFE · 24 Mayıs 2025

Ben kendimi kaybettim,

Bir aynada değil,

Bir günahın içinde.

Sesimi duymayan bir kalbin

Gölgelerinde kaldım,

Orada büyüdü içimde inkârın sessiz tohumu.

Ve ben,

Susarak isyan ettim sana.

Ne ezan durdurdu beni,

Ne annemin titreyen duası...

Gözlerim açıldı ama göremiyordum

Bile bile ışığından uzaklaştığımı.

Geceler boyu sarıldığım her heves,

Ertesi sabah boynuma dolandı zincir gibi.

Kendimden kaçtım

Ama senin hükmünden kaçamadım.

Kalbim,

Senin adını unuttuğunda çürümeye başladı.

Ve işte şimdi,

Ölmeden önceki çığlığımı getiriyorum sana.

Yâ Rabbi...

Ben harfleri unutmuş bir kitabım,

Sadece bir "af" kelimesi kaldı sayfalarımda.

Ben bir çocuk gibi

Kırılmışım kapıda.

Ama biliyorum,

Kapın kırıklara açık,

Pışmanlara serin,

Günaha batmışlara dahi rahmetle dolu.

Bu kalp sana dönmek istiyor,

Göge bakınca

Sadece yıldız değil,

Rahmetini arıyor.

Avuçlarım boş,

Ama içi dolu

“Geri dön” diyen sessiz çığlıklarla.

Eğer kabul edersen beni,

Bir tek secdeyle yeniden kararım içimde seni.

Eğer reddetmezsen,

Adını alırım, her nefesime mühür diye.

Ve eğer affedersen...

Bir daha çıkmam o karanlık sokaklara.

Çünkü ben artık biliyorum:

Karanlıkta değil,

Yalnızca senin nurunda var oluyorum.

24.05.2025